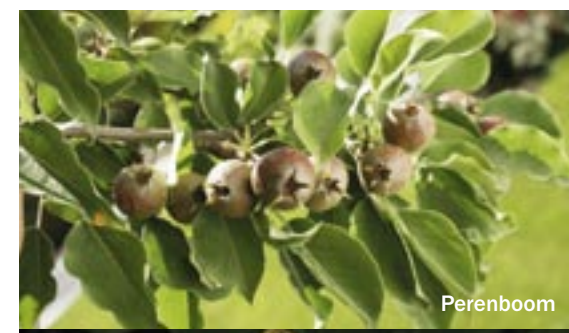

Op bezoek in de tuin van **Daphne Deckers**

Vogels, vlinders, kinderen... iedereen voelt zich thuis in de tuin van Daphne. Aan Janneke Brinkman vertelt ze hoe gras, mos en modder plaatsmaken voor een kindvriendelijk paradijs vol fruitbomen.

Perenboom

Hortensia

Plantenetagère met eenjarigen

Spirea

Hosta

Op de tuintafel staan twee limonadeglazen met kleine boeketjes erin. “Dat hebben Alec en Emma gedaan,” vertelt Daphne. “Ze vinden het leuk om in de tuin bloemen voor vaasjes te plukken, maar soms gaat dat niet helemaal goed. Aan het rozenboompje hingen maar drie rozen en voor ik het wist hoorde ik knip, knip, knip! Had Alec ze alle drie afgeknipt! Moeten we weer een heel jaar wachten op bloeiende rozen.” Nou ja, Daphne zit er niet echt mee. “Het ergste,” zegt ze, “vind ik zo’n tuin waarin niets mag. Ik wil juist een leef tuin hebben, waarin het geen punt is als er eens een voetbal in een bloemenperk wordt geschopt.” Daphne Deckers komt van vaders kant uit een familie van fruittelers. “Traditiegetrouw hebben wij dus ook veel fruitbomen in de tuin.” Ze wijst naar een hoek: “Kijk die appelboom daar. Als mijn moeder komt, slaat ze er met de bezemsteel meteen alle rijpe appels uit en gaat ze appelmoes maken.” Ze lacht: “Ja, dat bestaat nog! Fruit in de tuin is leuk. Al is het alleen maar om kinderen te laten zien dat een peer niet in de supermarkt groeit, maar aan een boom. De aardbeiplanten zijn ook voor de kinderen. ’s Morgens gaan Emma en Alec aardbeien oogsten voor de beschuitjes. Ik heb die plantjes ooit in twee kleine potjes gekocht om te laten zien hoe aardbeien groeien. Maar ze werden groter en groter! Toen heb ik ze maar in de aarde geplant. We hebben dus véél aardbeien en dat maakt de vogels uit de buurt ook weer gelukkig.” Daphne laat nog twee bijzondere fruitbomen zien. Ze zijn speciaal geplant bij de geboorte van hun twee kinderen. Alec heeft een bijzondere sierappel gekregen, die van Emma is een geënte appelboom waaraan vier verschillende appelrassen groeien. Het had nog heel wat voeten in de aarde,

vertelt Daphne, voordat de tuin werd zoals hij nu is. “Gras, mos en modder,” zo omschrijft ze de tuin van negen jaar geleden, toen Richard en zij in de oude pastorie van Muiderberg kwamen wonen. “En een eeuwenoude beuk die helaas zo rot was dat hij moest worden gekapt. Een drama. We hadden die boom graag willen behouden, maar dat ging niet. Wel leek de tuin op te bloeien toen die boom weg was. Het mos verdween direct, er was opeens veel meer licht.” Daphne en Richard hebben twee tuinarchitecten een ontwerp laten maken, maar het resultaat was niet helemaal naar hun zin. “Ik wilde geen tuin waarin je steeds ‘voorzichtig!’ moet roepen. Ik wilde veel groen en bloemen, maar ook tegels voor kinderfietsjes, rolschaatsen en om een balletje te kunnen trappen. Mijn vader, die, net als jij Janneke, bioloog is, heeft een carrière als tuinarchitect misgelopen. Ik heb hem zo veel tuinen zien ontwerpen dat ik zelf met die kennis aan de slag ben gegaan. Het resultaat is een niet kwetsbare, kindvriendelijke

‘Fruit in de tuin is leuk. Al is het alleen maar om kinderen te laten zien dat een peer niet in de supermarkt groeit’

delijke tuin. De trampoline hebben Richard en ik gewoon ingegraven, dat is veel praktischer dan zo’n enorm obstakel op poten te laten staan. De kinderen bouwen er tenten op, er wordt op gesprongen, gepicknickt, handstand gedaan, koprollen, dat kan allemaal, want ze kunnen er toch niet van afvallen. Het is echt een doorlopende voorstelling van Circus Deckers! Ook zijn er voetbaldoeltjes, is er een tennismuurtje en een glijbaan met zachte tegels eronder.” Zelf doet ze door tijdgebrek niet veel aan de tuin. “Het echte werk wordt gedaan door een tuinman. Ik denk dat je niet al te ingewikkeld moet doen. Ik houd van kleur. Favoriete bloemen of kleuren heb ik niet, ik ben niet zo’n stylist die opeens alles wil hebben. Ik neem gewoon alle kleuren van het tuincentrum mee. Anders dan mijn vader, heb ik niet zoveel verstand van planten en beestjes. Dat die bomen bij de tuintafel dakplatanen zijn, weet ik nog net. Die proberen we naar elkaar toe te laten groeien, maar omdat ze in potten staan, gaat dat niet zo snel.” We drinken thee in de warme zon. Wat een heerlijke plek is dit. De driedubbele beukenhaag geeft voldoende privacy om de nieuwsgierige blikken van dagjesmensen te weerstaan. Hier en daar fladdert een vlinder. “Die hebben we opvallend veel,” vertelt Daphne. “Koolwitjes, Citroenvlinders en zelfs van die mooie ouderwetse Atalanta’s.” “En Richard,” vraag ik tot slot, “werkt hij graag in de tuin?” Daphne knikt. “Richard heeft geregeld snoeiaanvallen. Laatst nog, toen de blauweregen de pergola zó had overwoekerd dat je er niet meer kon zitten vanwege een gestage spinnenregen. Die knipt hij dan in twee uur volledig af.” Ze lacht. “Even afreageren, het werkt kennelijk heel therapeutisch.” ❁